MADSUVERÆNITET

GLOBALISAMOS LA LUCHA

Verdens øjne hvilede i december på Paris og COP21. Aktivister fra MAK var også tilstede - Læs om deres oplevelser og om alt det, som medierne ikke skrev hjem om.

KVINDERS RETTIGHEDER

Ø-KVINDERS KAMP

Kvindenetværket REMO har taget en ny udfordring op, lejet jord og bruger nu iværksætteri som værktøj i kampen for kvinders rettigheder.

SOLIDARITET

MEGET MERE SOLIDARITET

Solidaritet var et gennemgående tema, da Mellemamerika Komiteen inviterede til én-dagsfestival. Kom tæt på en dag, hvor workshops, oplæg, latinorytmer og danseskoo gik op i en højere enhed

MAMA 15/16

Mellemamerika Komiteen

DIG OG MIG
- I EN ANDEN DEL AF VERDEN?

Ved at bo og arbejde sammen med lokale, kommer du til at opleve den særlige mellemamerikanske kultur indefra.

Du vil blive involveret i dagligdagen, og får samtidig mulighed for at være med til at skabe og udvikle projekter, du selv synes er spændende, og som bidrager til lokalsamfundets sammenhængskraft.

Brigaderne har for eksempel bygget skoler, legepladser, biblioteker, fodboldbaner. Vi har lavet workshops om sundhed, politik og globalisering. Du kan også komme til at give en hånd med i marken eller i køkkenet.

Det er op til dig!

MELLEMAMERIKA KOMITEEN

Mellemamerika Komiteen laver solidaritetsarbejde i og om Mellemamerika.

Vi har siden 1980 sendt brigader afsted til Nicaragua og siden 1994 også til Guatemala.

MAK arbejder derudover med at støtte lokale organisationer i Mellemamerika, som kæmper for demokrati og folkets selvbestemmelse.

VIL DU VIDE MERE?

www.mellemamerika.dk/rejs-ud
makbrigade@gmail.com

/ GUATEMALABRIGADEN
/ NICARAGUABRIGADEN

Mellemamerika Komiteen

INDHOLD

KÆRE MEDLEM AF MELLEMAMERIKA KOMITEEN 4

NY LANDSSEKRETÆR I KOMITEEN: HEDY GRØNAGER 5

PROJEKTER

EN SENIORBRIGADE ER KOMMET TIL 8

HANNE NIELSEN FORTÆLLER ”FRA DRØM TIL VIRKELIGHED” 9

NICARAGUA-BRIGADEN 2015 10

HONDURAS, COMUTRAH Y EL CHAPO 15

BERETNING FRA BYGGEBRIGADEN ’87 18

MAKMAD OG FORUM FOR MADSUVERÆNITET 22

PROJEKT MÁS FUERZA HAR STYRKET REGIONAL ORGANISERING 25

DET BEDSTE VED AT VÆRE UNG PÅ LANDET ER... 28

Ø-KVINDER FORTSÆTTER DERES RETTIGHEDSKAMP 31

ÅRETS AKTIVITETER

MEGET MERE SOLIDARITET 36

¡GLOBALISAMOS LA LUCHA! 40

ÅRET DER GIK I MELLEMAMERIKA KOMITEEN 43

KÆRE MEDLEM AF MELLEMAMERIKA KOMITEEN

Så er det igen blevet tid til at åbne MAMA og fordybe sig i artikler, som maler billedet af Mellemamerika, samt giver historier som skaber glæde, vrede og vækker ens indre aktivist. 2015 har budt på mange udfordringer i både Danmark og Mellemamerika. I Danmark har den nye Venstreregering indført stramninger på civilsamfunds- og udviklingsområdet, og i Mellemamerika har politiske uroligheder og klimaændringer påvirket vores arbejde. Derfor havde dette års landsmøde også fokus på disse udfordringer. Nemlig hvorfor det er relevant for Danmark og danske civilsamfundsorganisationer at blive i Mellemamerika. Samt hvordan vi som organisation oprindeligt arbejdede i Nicaragua, og hvilket politisk klima vi er nødt til at forholde os til, når vi arbejder i Mellemamerika i dag. Der var stor enighed om, at vi naturligvis stadig skal være tilstede og støtte vores partnere i deres kampe - uanset hvad politikerne siger.

Et opråb til politikerne

Efter landsmødet i oktober, er et nyt Forretningsudvalg (FU) trukket i arbejdstøjet. Som følge af landsmødet består en stor del af FUs kommende arbejde i at styrke Mellemamerika Komiteens arbejde i Danmark. Både i forhold til at styrke MAKs samarbejde med andre organisationer, og i forhold til at lave oplysningsarbejde og skabe opmærksomhed omkring problematikkerne i Mellemamerika.
FU tog det første spadestik til dette arbejde allerede på vores første FU-møde, hvor vi sendte et opråb ud til de danske politikere. Vi informerede dem om, hvilke konkrete konsekvenser det vil have for vores partnere i Guatemala, Nicaragua og Honduras, hvis finanslovsforhandlingerne ledte til de bebudede store nedskæringer og omprioriteringer for den danske udviklingsbistand. Derudover har vi fokuseret på vores oplysnings- og informationsarbejde.

Fra tanke til aktion

I København blev der i slutningen af november skabt en stor og succesfuld halvdagsfestival 'Solidaritet på Landet'. Festivalen var et samarbejde mellem Jinotega-, Matagalpa- og MAKKULT-gruppen og var støttet af Forum for Madsuverænitet.
I Århus har vi deltaget i flere Verdensspejl-arrangementer med MAKs GMO-TIVOLI. Også på klimaområdet har vi markeret os, da der var tre repræsentanter for MAK med til civilsamfundsaktiviteter i forbindelse med COP21 i Paris.
Disse events er symbolske for, at vi har taget hul på et år, hvor vi skal på banen i debatten og markere os som organisation. Det er ikke længere nok med møder, hvor vi taler om tingene.
Det er på tide, at vi skrider til handling. Vi i FU glæder os rigtig meget til at tage kampen op sammen med resten af MAKs aktivister!

Rigtig god læselyst!

Solidariske hilsner
Amalie, Amalia, Lasse, Line og Signe fra Forretningsudvalget

NY LANDSSEKRETÆR I KOMITEEN: HEDY GRØNAGER

Efter et vellykket barselsvikariat har Hedy fortsat sin ansættelse i Mellemamerika Komiteen. Her giver hun en introduktion af sig selv og sit virke som landssekretær.

Kære Medlemmer af Mellemamerika Komitéen Mit navn er Hedy Brink Grønager. I maj 2015 afløste jeg Kathrine Maria Von Borries som landssekretær, og jeg har nu været igennem mit første årsregnskab og landsmøde i min nye rolle. Jeg har mødt mange af jer før, men til de af jer, der endnu ikke kender mig, så kommer her en intro: Jeg er 43 år og har en Master i Business & Development fra CBS (cand.merc.int) med et speciale om køn og udvikling i Nicaragua.

Jeg har været medlem af Komitéen siden 2002, hvor jeg kom med i det Danida-finansierede PROMAT I og II i Nicaragua. Vi arbejdede med UNAG og ATC Matagalpa om kapacitetsudvikling af 6 og senere 12 bondeorganisationer – i organisation og køn, administration, kommercialisering og mikrokreditter. Jeg er en af de få, der ikke er kommet ind via en af vores brigader. Med en bachelor i hånden tog jeg til Guatemala i 1997, hvor der efter borgerkrigens afslutning var brug for fredsvagter i små nyetablerede landsbyer for tilbagevendte flygtninge. Siden har jeg været i Nicaragua og Guatemala i sammenlagt et år i forbindelse med tilsyn, evalueringer og mit speciale.

Jeg har erfaring fra flere danske NGO'er, hvor jeg har arbejdet med administrative og økonomiske opgaver samt rådgivning i projektmageri af forskellig art. Fairtrade-mærket var et sted, jeg var særligt glad for at være pga. gensynet med bønder og landarbejdere, tillige med mit tidligere job som afdelingskoordinator på Institut for Menneskerettigheder i afdelingen for Business & Human Rights. Udover mit arbejde for Komitéen rådgiver jeg virksomheder i samfundsmæssigt ansvar (CSR), etik og standardiseringer.

"Det bedste ved Komitéen er de forandringer, som vi skaber for vores partnere og venner i Mellemamerika"

Som landssekretær arbejder jeg med kommunikation, administration og økonomi. Samtidig er jeg en støtte for Forretningsudvalget og hjælper dem

med at føre deres idéer og beslutninger ud i livet baseret på det arbejdsprogram, vi har lagt sammen på landsmødet. I øjeblikket er vi i gang med at skabe alliancer eksternt til andre organisationer, der arbejder med Latinamerika, at styrke organisationens økonomistyring og kommunikation eksternt. Herudover er jeg selvfølgelig til for alle jer i arbejdsgrupperne. Hermed en stor opfordring til at tage fat i mig og få hjælp og sparring i alle faser af projektarbejdet.

Det bedste ved Komitéen er de forandringer, som vi skaber for vores partnere og venner i Mellemamerika. Vi er unikke i den forstand, at vi er der før, under og efter en given projektperiode. Vi kender dem, vi arbejder med, og jeg tror ikke, man finder mange andre NGO'er med en så høj grad af etableret tillid og ligeværd imellem de involverede. Mellemamerika Komitéen er samtidig en fantastisk rugekasse for fremtidens projektledere og aktive medborgere! Det er virkelig inspirerende at være i Mellemamerika Komitéen, hvor der ikke er så langt fra tanke til handling, og hvor virkelysten er stor.

Keep it up, kære Mellemamerika Komitéen. Tak for tilliden. Jeg skal gøre mit bedste for at støtte jer.

VIDSTE DU AT MAK ER PÅ INSTAGRAM? FØLG OS

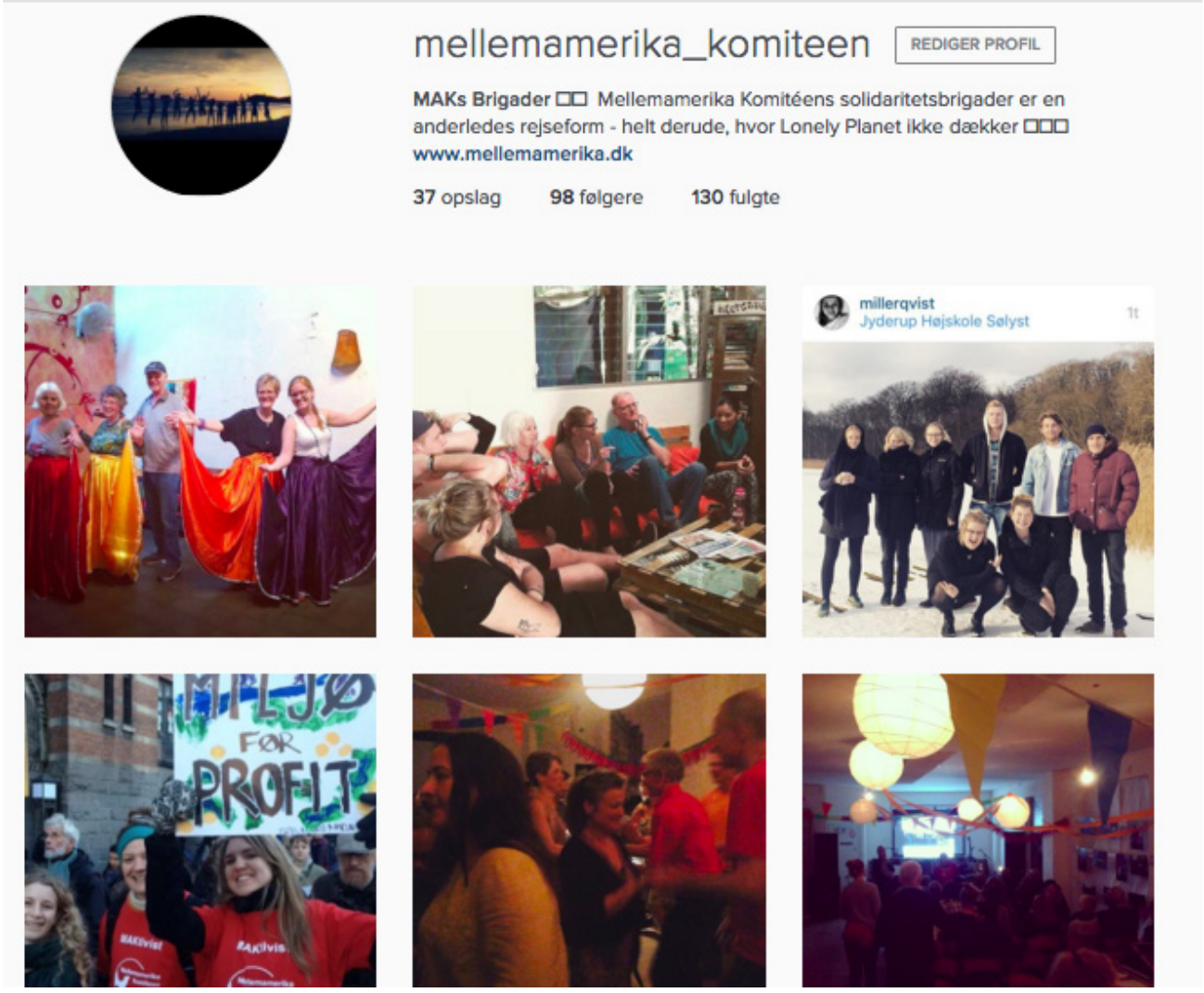

Mellemamerika Komiteen

”Vi har taget hul på et år, hvor vi skal på banen i debatten og markere os som organisation. Det er ikke længere nok med møder, hvor vi taler om tingene.”

Forretningsudvalget

EN SENIORBRIGADE ER KOMMET TIL

Af Brigadebaggrundsgruppen

I sommers fik vi nye kræfter ind i gruppen; Den hjemvendte Nicaraguabrigade 2015 kom hjem med ny motivation og gejst, og mindede os alle om, hvorfor vi gør, hvad vi gør, og hvorfor vi år efter år knokler for at sende endnu en brigade afsted.

Det var derfor med nedtrykte hoveder, at vi måtte aflyse Guatemalabrigaden 2015. Den blev desværre ikke sendt afsted grundet for få deltagere. Trods denne nedtur har vi gået og knoklet på et nyt projekt, efter vi i vinters blev kontaktet af Hanne Nielsen.

En ny brigade opstår

Hanne ville på brigade til Nicaragua. Os i Brigadebaggrundsgruppen syntes, det lød som et spændende projekt. Vi har i længere tid tænkt, at en seniorbrigade ville være eftertragtet, men følte ikke, at vi var de rette til at arrangere en sådan tur. Men i samarbejde med Hanne blev tanken og konceptet om en seniorbrigade udviklet. Og vi er stolte af, at vi her til februar både sender en seniorbrigade og den traditionelle brigade afsted til Nicaragua. Nu håber vi, i Brigadebaggrundsgruppen, at dette ikke bliver en engangssucces, men at seniorbrigaden vil blive gentaget år efter år ligesom den traditionelle brigade til Guatemala og Nicaragua.

Det kommende år kommer derfor til at byde på hårdt arbejde, da målet nu ikke er to brigader, men tre! Vi er i Brigadebaggrundsgruppen klar til at tage udfordringen op og glæder os til at rekruttere flere brigadister til verdens bedste solidaritetsrejse.

Senior- og Nicaraguabrigaden samlet inden deres afrejse d. 1 februar. Begge brigader var på Jyderup Højskole, seniorbrigaden i en uge og Nicarguabrigaden i 2 uger. Undervejs har de to brigader også planlagt fællesaktiviter.

FRA DRØM TIL VIRKELIGHED

Af Hanne Nielsen

Sidste vinter kontaktede jeg MAK, inden jeg gik på efterløn. Jeg ville ud og rejse den første vinter uden lønarbejde. Det skulle være i Nicaragua, for tilbage i 1980´erne rejste mange af mine venner på solidaritetsbrigader og byggede skoler, og kom stolte hjem og vakte min misundelse og udlængsel. Jeg blev sat i forbindelse med Brigadebaggrundsgruppen, og her mødte jeg en flok kompetente og entusiastiske frivillige, der tog godt imod idéen med at lave en seniorbrigade, så der nu skulle forberedes endnu en gruppe til 2016. Jeg følte mig vel modtaget i gruppen, hvor vi altid havde en alenlang dagsorden og bordet fuldt af madretter, så vi kunne holde møder uden at gå sukkerkolde.

Der bliver ikke kun snakket spansk på sprogskolen i Matagalpa. Her ses den nuværende seniorbrigade i folkloredragter. Hanne Nielsen i orange.

Det viste sig vanskeligere, end jeg havde forestillet mig, at samle et hold af efterlønnere og pensionister, til en rejse på 2,5 måned med tvivlsom komfort og hotelstandard, et program, der opbygges løbende og uden professionel guide til at redde os fra alle uforudsete forhindringer.

Brigadebaggrundsgruppen sled i det, holdt oplæg for erfarne (og noget skeptiske) globetrottere og delte ivrigt egne erfaringer. Mon ikke vi alle nåede at tvivle på, om ideen kunne realiseres?

MEN: nu har jeg lige været en uge på Jyderup Højskole og mødt MAKs supervidende oplægsholdere, og om fire dage rejser jeg sammen med fire andre seniorer, vores koordinator og en rygsæk fuld af forventninger og eventyrlyst til Nicaragua.

SENIORBRIGADENS OPBYGNING

Forberedelse i Danmark

- Brigadisterne har afholdt en introaften i slutningen af november.
- 1 uges højskole ophold i januar

Nicaragua

- Et par dages akklimatisering samt møder i Managua
- 2 ugers sprogskole i bjergbyen Matagalpa
- 3 1/2 uges fordybelsesblok med fokus på kvinderettigheder
- Politisk/kulturel uge
- 3 ugers fordybelsesblok med fokus på miljø, økologi og politik

Efter hjemkomst

- Hjemkomst grillaften
- Hjemkomst weekend og planlægning af et oplysningsprojekt

NICARAGUA-BRIGADEN 2015

Af Frederik Baun Christensen

Februar, 2015. 10 spændte, eventyrlystne og panodilhvide brigadister sidder i et fly mod Nicaragua, imens deres blomsterkjoleklædte koordinator venter udenfor lufthavnen i Managua. Det er nemt at iscenesætte starten på turen, men det er straks sværere at give et fyldestgørende indblik i, hvad vores tid i Nicaragua bragte af oplevelser, minder, lærdomme og udfordringer

Godt modtaget i La Colonia

Centralt for hver eneste brigade er landsbyopholdet. Vores landsbyophold udspillede sig i landsbyen La Colonia nær Rancho Grande i Matagalpa-regionen, hvor MAK tidligere har haft en solidaritetsbrigade, som hjalp landsbyens unge med at etablere et minibibliotek. Landsbyen er desuden en del af Matagalpa-projektet, hvor MAK i samarbejde med landbrugsforeningen UNAG Matagalpaarbejder for bondeungdommen og hjælper de unge med at drive bæredygtigt landbrug og tilegne sig faglige såvel som organisatoriske redskaber. I landsbyen blev vi mødt med de famøse plastikstole, som er den ultimative "legemliggørelse" af den nicaraguanske gæstfrihed og imødekommenhed, der var gennemgående for hele vores brigade. Foran os stod de mennesker, som de næste seks uger skulle være og blive vores familier og venner.

De første uger af landsbyopholdet gik med at etablere relationer til familierne, hvilket blev gjort nemmere ved den enorme åbenhed og umiddelbarhed, som hver familie udviste, da de ud-

Nicaragua-brigaden 2015 var i 6 uger bosat hos familier i La Colonia. Her ses brigaden og deres familier på den legeplads, som var en del af brigadens projekt.

Legepladsen består af både gynge, tarzanbane, balanceslange og hoppestubbe

foldede deres hjem for os. Vi hjalp til i familiernes marker, hvor vi prøvede og lærte ting, som ingen gymnasiebog eller -lærer kunne have lært os, det var ganske enkelt "learning by doing".

Ikke langt fra jord til bord

For hvordan er det nu lige, at man planter kaffe, høster bønner, og hvad skal der egentlig til for at lave en gangsti for køerne? Til det sidste kan vi hilse at sige, at det i hvert fald kræver sved, vabler (fanden tage vores danske kontorhænder) og dyre lære-timer i, hvordan man bruger skovl og hakke.
Generelt var det spændende og sjovt for os at hjælpe med disse hverdagspligter, fordi det gav mulighed for at møde hinandens familie, ligesom det gav en god fællesskabsfølelse og referenceramme danskere og nicaraguanere i mellem. Samt naturligvis en indsigt i den helt almindelige hverdag.
Samtidig var det øjenåbnende og inspirerende at komme tæt på, hvordan det nu lige var, at de ris og bønner, som vi alle ofte spiste flere gange dagligt, havnede på vores tallerkner.
Dette fik os bl.a. til at reflektere over bæredygtighed og det "jordnære" forhold nicaraguanerne har til deres madvarer og produktionen af dem – hvilket står i stærk kontrast til den danske fremmedgørelse overfor, hvad vi spiser, og hvordan vores egen mad egentlig ender på vores tallerken.

Landsbyprojektet

De sidste tre uger af landsbyopholdet brugte vi på vores projekt. Landsbyens familier havde et ønske om at forbedre landsbyens kulturhus samt sy Folkloredragter til den lokale danseklub.
Det var en god oplevelse at give familierne mulighed for at give deres ønsker og drømme til kende. Det var en central forudsætning for os, at projektet skulle være noget, som de lokale ønskede sig og ønskede at engagere sig i.
Første spadestik blev taget af Amalies seje, 56-årige nica-mor, Teosfila. Hendes engagement smittede hurtigt af på de nærboende familier og naboer, som samlede sig omkring La Casa del Pue-

blo.
De satte fra start en god stemning og et højt tempo, som i løbet af de næste par uger skulle præge arbejdet.

Projekt i både med- og modvind

Hvis vi skal være helt ærlige, vidste vi ikke, om vi havde drømt lidt for stort med naturlegepladsen – hvordan er det lige, at man bygger en gynge? Men dag for dag kunne vi tydeligt se fremskridt, og drømmen blev hurtigt til virkelighed.
Hele projektet var kendetegnet af stor interesse og hjælpsomhed af de nærboende familier, hvilket kom til udtryk ved, at vi altid måtte låne værktøj, søge råd og bruge deres træ; alt sammen ud fra "Como no?"-mentaliteten ('hvorfor ikke'-mentaliteten), som mange af nicaraguanerne følger.
Men på trods af den gavmilde udlåning af træ, værktøj og arbejdskraft, så opstod der småproblemer med nogle af nicaraguanerne, som ikke havde tillid til dele-princippet med kulturhuset og var bange for, at det ville blive privatiseret, når vi rejste fra landsbyen.
Derfor var det ikke alle familier, som støttede op om projektet i starten, og dermed blev turnus-ordningen, hvor alle familier skulle hjælpe på skift, ikke til en realitet.
Det gik med tiden op for os, at vi her havde at gøre med nogle interne relationer præget af mistillid og en dårlig oplevelse med et andet fælleshus i en tidligere landsby, som vi ikke kunne

I disse maleriske omgiver spillede vi ofte fodboldkampe med familierne. I weekenderne blev der spillet baseball landsbyerne i mellem - her var vi dog kun med på sidelinjen!

have taget højde for.

Hjælp til dialog fra UNAG

Som løsning på problemet blev der oprettet tre ansvarskomiteer, som havde til formål at fordele ansvaret, samt ejerskabet imellem de forskellige dele af projektet, ud til de familier, som vi boede hos.
En officiel og meget klar, skriftelig aftale er i den sammenhæng også blevet udformet for at forebygge al tvivl om, at La Casa del Pueblo og dets indhold er og skal forblive for alle i La Colonia.
Her var Ulysses, formanden for UNAG Matagalpa og vores kontaktperson, en stor hjælp og god formidler, da det var tydeligt, at der, på tværs af familier og holdninger til projektets dele-princip, hersker stor respekt og tillid til Ulysses.
Hele denne proces lærte os, hvor svært det kan være nogle gange at sætte sig ind i de små forgreninger og grupperinger, der nu en gang findes i små tættilknyttede lokalsamfund. Det var samtidig også en positiv oplevelse om, hvordan åben dialog og en klar uddeling af ansvar kan få enderne til at mødes.

Adios

Afskeden med vores nica-familier var hård for både os og familierne. Der blev fældet mange tårer, og det var i det hele taget meget følelsesladet. Vi fik fortalt, hvor velkomne vi følte os i deres hjem, og hvor taknemlige vi var for de oplevelser og relationer, som vi tog med os derfra. Samtidig gjorde de det klart, at vi altid vil være velkomne til at komme tilbage, mens det langsomt gik op for os, hvor heldige vi var at have haft denne unikke oplevelse.
Efter 3,5 måneder i Nicaragua står vi tilbage med oplevelser, udfordringer, sejre og minder, som vi vil have med os resten af livet. Vi kom alle hjem med historier og fortællinger, om mennesker, der, på trods af, at de kommer fra en vidt forskellig kultur og baggrund, har vundet plads i vores hjerter.
Mennesker, hvis historier, ord og erfaringer, vi altid vil have med os, som påmindelse om, at der findes mange måder at leve og være lykkelig på.

”Efter 3,5 måneder i Nicaragua står vi tilbage med oplevelser, udfordringer, sejre og minder, som vi vil have med os resten af livet”

”I landsbyen blev vi mødt med de famøse plastikstole, som er den ultimative ”legemliggørelse” af den nicaraguanske gæstfrihed og imødekommenhed, der var gennemgående for hele vores brigade”

HONDURAS, COMUTRAH Y EL CHAPO

Af ENDEMUH

¿Que tiene que ver el hecho que Sean Penn haya escrito un articulo en la revista Rolling Stone sobre su entrevista con Joaquin "El Chapo" Guzman, el capo mas grande de uno de los carteles mas importantes de drogas en el mundo, con la relación entre Dinamarca y Honduras? Casi nada. Excepto lo siguiente:

Han habido docenas de reacciones al articulo del Sr. Penn. La mayoría hacen hincapié en el hecho del poco valor periodístico que tiene la pieza, la sorprendente falta de conocimiento que demuestra el Sr. Penn al no preguntar sobre hechos concretos de violencia y corrupción asociados al narcotráfico y la guerra contra las drogas que se vive en países Latinoamericanos desde México hasta Argentina, y la falta de asociación que reflejó entre este inmenso problema sistemático y actores como el Chapo.

El mismo Sean Penn ha salido en publico a proclamar que el articulo fue un fracaso, dado el hecho que dio de que hablar, pero no sobre la guerra contra las drogas, sino sobre su falta de colmillo periodístico.

El contexto actual de la guerra "contra las drogas"

Sinceramente, es una pieza un poco inocente y superficial desde un punto de vista de una persona que no tiene idea de lo que es vivir la guerra contra las drogas a diario. Sin embargo, es justamente por eso que trasciende. La verdad es que la mayoría de la gente en el mundo, y específicamente en Dinamarca, tampoco tienen idea de lo que ocurre en estas partes del mundo. No la tiene el joven que hace una línea de coca en el baño para agarrar coraje para invitar a la chica a un trago, y tampoco la tienen los políticos que insisten en bajar las cuotas de apoyo de desarrollo a países como Honduras, proclamando que Dinamarca no tiene intereses relacionados con estos países.

La triste realidad es que Honduras y Dinamarca están mas asociados por el trafico de drogas que por cualquier otra manifestación, sea comercial, política o social. Que quede claro que no es porque asumimos que Dinamarca sea uno de los países lideres en consumo de droga, ni tampoco porque la mayoría de la droga que transita por Honduras encuentra puerto en ciud-

ades danesas. Pero la realidad es que Dinamarca si esta del lado de esta "guerra contra las drogas" de los países consumidores, y no como uno de los países principalmente pobres que producen y trafican.

El trabaja de COMUTRAH y la relation a MAK

COMUTRAH es una asociación con la cual es un orgullo asociarse, dado su extenso labor en el norte de Honduras con el tema del fortalecimiento de los derechos humanos, específicamente de las mujeres, en comunidades cuyos problemas son innumerables dado el extenso acoso de la violencia y corrupción sistemática del país y la pobreza y machismo endémico de la sociedad. Para poner el nivel de violencia al cual estas mujeres se encuentran expuestas cada día en perspectiva, Honduras ha sido declarado el país mas violento del mundo desde 2010 por la UNODC. Del 2005 al 2013 las muertes violentas de mujeres en el país han subido en un 263% (636 asesinatos en 2013). La impunidad es un problema importante al reflejar que, durante los últimos 5 años, mas de 2500 asesinatos de mujeres siguen sin resolverse, con tan solo el 6% de los casos llegando a las cortes. Solamente 5% de los casos que involucren violencia sexual fueron investigadas en el 2013.

Los factores económicos y sociales mencionados anteriormente han tenido un fuerte impacto negativo en los derechos humanos de los ciudadanos hondureños, particularmente sobre las mujeres, 1 de cada 4 de ellas reportando algún tipo de violencia física durante sus vidas (Situación de Violencia Contra Mujeres en Honduras, Reporte de las Organizaciones Feministas de Honduras, 2014). Lo anterior también ha causado un éxodo de jóvenes y niños del país hacia el exterior, en búsqueda de asilo de la violencia de

las maras y los narcotraficantes, y de la impunidad del sistema bajo el cual son atormentados a diario.

La realidad es que, a pesar de que las necesidades y la situación de urgencia en Honduras son imperantes, de a poco COMUTRAH se ha convertido en una de las ultimas canillas abiertas de ayuda directa que mantiene Dinamarca con Honduras.

El trabajo del MAK es importante al continuar colaborando para sostener a este grupo de guerrilleras de COMUTRAH en las líneas frontales contra estos problemas existenciales del subdesarrollo en Honduras.

Pero cuan importante es la ayuda, y entiendo que las llaves continuaran cerradas por algún tiempo, todavía hay mucho trabajo de concientización por hacer también. Del lado de Dinamarca, es imperativo que no seamos inocentes como el Sr. Penn en pensar que la realidad de estos problemas del otro lado del mundo son inconsecuentes. Este país, con todos los temas que tiene que afrontar desde el punto de vista de refugiados políticos, competitividad económica y demás, no debe olvidar que así como estos otros grandes temas son una realidad de un mundo globalizado y cada vez mas pequeño, de igual manera ese mundo distante en Centroamérica continuara acercándose. Pronto ya no será con solo la pildorita que se toman 10% de los jóvenes daneses en las fiestas (2013 National Report to the EMCDDA by the Reitox National Focal Point), ni el chico raro de la esquina que se sonríe mientras pasa una madre con su carreta y su bebe por una posta de venta de drogas. Honduras esta en un pozo profundo, en parte, porque las líneas de la guerra contra las drogas se movieron hacia el sur desde México hace mas de una década y nadie quería admitir lo que ocurría.

Lo peor que pueden hacer Dinamarca es ignorar como estas líneas van avanzando, evolucionando y permeando sistemas enteros, ya sea financieros o comerciales. Tratar de mantener una postura inocente de aislamiento hacia lo que ocurre en países como Honduras seria un error.

Gracias, Sr. Penn, por recordárnoslo.

BERETNING FRA BYGGEBRIGADEN '87

Af Finn Aage Sørensen

Finn Aage Jørgensen har i det digitale nicaraguanske tidsskrift "Revista de Temas Nicaragüense" no. 91 fået bragt en artikel, hvor han fortæller om sin tid på byggebrigaden 1987-88 i Sébaco. Dette er en forkortet, oversat udgave af artiklen. Artiklen er redigeret og oversat af Freja Dahl.

Nicaragua anno 1987

Brigaden ankom til Nicaragua i oktober 1987. Krigen mod kontraerne lakkede mod enden. I den nordlige og østlige del af landet havde krigen forårsaget stor ravage, og den Sandinistiske hær var ved at få overtaget. Fredsforhandlinger havde været i gang siden 1986, og i foråret '88 førte det til en våbenhvile. Omkostningerne fra krigen var store – tusindvis af døde og en økonomi i knæ.

Forberedelser til afrejsen

I december 1986 meldte jeg mig som brigadist på en byggebrigade, og i september året efter begyndte forberedelserne på St. Restrup Højskole nær Aalborg. Her lærte vi om den nicaraguanske historie og geografi samt spansk til husbehov, og om byggemetoder i forskellige områder med jordskæv eller sol og tropisk regn.

Derudover øvede vi et lille teaterstykke "Kejserens nye klæder", som vi opførte i Nicaragua som en kulturudveksling og bidrag.

Brigaden var en broget flok bestående af både ældre og yngre, mænd og kvinder i alderen 20 til 40. To personer, der endnu ikke havde begyndt deres studie, en ingeniørstuderende, en murer, to sygeplejersker, en gartner, en universitetsuddannet i spansk, en snedker og en historie-, matematik- og fysiklærer (mig).

Begyndelsen på eventyret

På en lummer oktoberaften i 1987 landede vi i lufthavnen i Managua. Vi havde været undervejs i 30 timer, da vi havde valgt den billigste rejse, som både gik over Moskva, Cork i Irland og Havana, Cuba.

Vi startede med en uge i Managua, hvor vi fik en introduktion til landet og den aktuelle situation, og vi besøgte ministerier og lokale organisationer. Mellemamerika Komiteen havde et hus i Managua med to danske medarbejdere, som udgjorde vores base. Det var her, alle danske frivillige mødtes.

Herefter tog vi til Estelí, hvor vi var på et 3-ugers intensivt sprogkursus, sam-

Brigaden var en sammensat flok af mænd og kvinder med forskellige uddannelsesbaggrund. Finn Jørgensen ses på første række med kasketten

tidig med at vi var indlogeret hos lokale familier. Her kunne vi også vænne os bedre til lokalmiljøet – varmen, lydene, maden og sundhedsfaciliteterne.
Sproget var en udfordring i starten, men hen ad vejen blev det lettere, så man kunne holde en small talk i gang med familien.
I Estelí præsenterede vi også for første gang vores teaterstykke. Det var en succes, selvom vi måske nok var klar over, at de grinede mere af os end selve stykket.

3 måneder i Sébaco

Nu var tiden inde til, at vi skulle til Sébaco. Det er en middelstor by, som ligger i en frugtbar dal omkring 100 km nordøst for Managua.
I dalen dyrker de særligt grøntsager og ris. Her skulle vi være i 3 måneder!
Ved vores ankomst opdagede vi, at der i byen allerede lå en skole. Vores opgave blev at bygge to nye klasseværelser til skolen. Igen var vi indlogeret hos lokale familier, som blev vores daglige base, mens vi arbejdede med konstruktionen af klasseværelserne.

Jeg boede hos en familie uden elektricitet eller vand i huset. Min seng stod i stuen bag et gardin. Familien bestod af Carmen og Francisco, som var forældrene begge i trediverne. De havde tre sønner; Bismarck, Donald og Ariel på henholdsvis 12, 9 og 5 år.
Forældrene var meget venlige og hjælpsomme. Børnene var meget generte. Efter det første "chok" over hele situationen havde lagt sig, blev jeg rigtig glad for at være sammen med dem. Gennem dem mødte jeg også andre familiemedlemmer, venner og naboer, så jeg følte mig som en del af familien.

Dagligdagen begynder

Dagene i Sébaco startede kl. 4.30, da Carmen stod op for at lave morgenmad til Francisco. Han blev hentet kl. 5 af en ladbil for at komme på arbejde. Jeg stod op kl. 6, først tog jeg et bad og senere fik jeg morgenmaden af Carmen. Derefter cyklede jeg på arbejde, vi havde nemlig også cykler med fra Danmark!
Vi arbejdede, kun afbrudt af en kaffepause, til middagstid, hvor vi tog hjem til vores respektive familier for at spise frokost. Klokken 14 mødtes vi igen på skolen og arbejdede igen indtil kl. 17. Arbejdet med opførslen af de to klasseværelser var hårdt. De fleste i gruppen arbejdede på udgravningen til fundamenterne, søjler og bjælker. Jeg lavede en form for jerngitter, der blev støbt ind i betonet for at sikre bygningerne mod de små og store jordskælv. Aftensmaden blev serveret sammen ved mørkets frembrud ved 18-tiden.
Efter aftensmaden snakkede vi ofte sammen om alle slags emner. De spurgte ind til mit hus, min familie og situationen i Danmark. Jeg havde fotos af min familie, hus og by med, som jeg viste

dem.
Aftnerne var mørke, for som følge af krigen var der mangel på elektricitet og intet lys fra gadelygter. Ved otte-tiden gik vi i seng. Jeg foldede min seng ud og lå med lommelygte og læste eller hørte musik på min walkman til ved 22-tiden. Vi arbejdede alle ugens dage undtagen søndag.

Slutningen på skolebyggeriet

Vi mødte mange udfordringer undervejs under konstruktionen af klasseværelserne. Vi skulle nogen gange fx vente længe på, at materialer kom frem, og vi måtte holde lange pauser.
Da vi var færdige med byggeriet, malede vi et stort vægmaleri som et minde om det arbejde, vi havde lagt i skolen. Derefter holdt vi en fest, hvor der både var mad, taler, fest, flag og musik.
Vi var meget glade og stolte over vores arbejde for solidaritet i Sébaco. At vores arbejde på skolen var færdig betød også, at det var tid til at sige farvel til vores familier, da vi igen skulle tilbage til Managua.
Det var en følelsesladet afsked mellem

brigadisterne og vores familier. Vi var kommet meget tæt på hinanden i løbet af de 6 uger. Herefter rejste flere af os videre i Centralamerika, hvorefter vi vendte hjem.

Nicaragua tur/retur

I midten af juni 1988 modtog jeg brev fra Carmen. Siden har vi skrevet sammen først via breve og senere e-mail, hvor jeg har sendt breve og billeder af min familie. Sådan har jeg været i stand til at følge med i livets gang i min nicaraguanske familie i 28 år – og de i min! Jeg har senere besøgt Nicaragua flere gange i '92-'93 som ansvarlig for en anden brigade, 1997, 2001, 2003 (alle gange privat), 2006 (som valgobservatør) og i 2009 (igen privat og sammen med min søn). Hver gang har jeg, naturligvis, besøgt min familie i Sébaco!

Dette flotte vægmaleri pryder klasserværelset, der stod færdigt i landsbyen efter flere ugers arbejde

Mellemamerika Komiteen

”Klimaforandringer kan stoppes på retfærdigvis gennem systemforandringer, hvor madsuveræni-tet og agroøkologi er karakteriserende for føde-vareproduktionen, hvilket også vil bringe magten til folket – men det kræver, at vi står sammen”

MAKMAD

MAKMAD OG FORUM FOR MADSUVERÆNITET

Af Linn Meilvang, Signe Korntved og Sofie Mortensen

I foråret 2015 blev netværket Forum for Madsuverænitet (FMS) dannet. Det er et samarbejde mellem Afrika Kontakt, PUGAD, NOAH, Levende Hav, Frie Bønder - Levende Land og os fra MAK. I netværket kæmper vi for at fremme kendskab og opbakning til madsuverænitet og miljø- og klimaretfærdighed. Lige nu arbejder vi, med støtte fra Globalt Fokus, på et toårigt kapacitetsopbyggende projekt, der skal styrke både den interne og eksterne kommunikation i netværket for at sprede madsuverænitetsbegrebet som en retfærdig løsning på klimakrisen.

Alternativ til det nuværende industrielle fødevaresystem

MAK Mad & Forum for Madsuverænitet Af Linn Meilvang, Signe Korntved og Sofie MortensenI foråret 2015 blev netværket Forum for Madsuverænitet (FMS) dannet. Det er et samarbejde mellem Afrika Kontakt, PUGAD, NOAH, Levende Hav, Frie Bønder - Levende Land og os fra MAK. I netværket kæmper vi for at fremme kendskab og opbakning til madsuverænitet og miljø- og klimaretfærdighed. Lige nu arbejder vi, med støtte fra Globalt Fokus, på et toårigt kapacitetsopbyggende projekt, der skal styrke både den interne og eksterne kommunikation i netværket for at sprede madsuverænitetsbegrebet som en retfærdig løsning på klimakrisen. Madsuverænitet skal ses som et modsvar til fødevaresikkerhed, som promoveres af FN og andre internationale institutioner. Begrebet blev introduceret af La Via Campesina i 1996, som MAK's partnerorganisationer UNAG, ATC og CONIC alle er medlemmer af. Det indebærer, at befolkninger lokalt skal have ret til at bestemme over deres egen madproduktion og -politik med henblik på at sikre tilstrækkelig, sund, kulturelt passende og let tilgængelig mad af høj kvalitet, der er produceret på en miljømæssig forsvarlig måde. På den måde er det altså et alternativ til det nuværende industrielle fødevaresystem, der styres af store selskaber og institutioner, der har både sociale og miljømæssige konsekvenser.

Retten til egne ressourcer

Kampen for madsuverænitet og en retfærdig fordeling af verdens mad og naturressourcer er derfor et opgør med indretningen af vores nuværende fødevaresystem og de eksisterende magtstrukturer i den globale politiske økonomi. Det øgede fokus på fødevaresikkerhed har legitimeret en enorm stigning i opkøbet af land såvel som vand i det globale syd, så store fødevareselskaber og lande kan sikre sig en fremtidig produktion, der kan imødekomme klimaforandringernes konsekvenser for fødevareproduktionen samt en stigende befolkning. Måden, hvorpå landet bliver opkøbt, er ofte forbundet med ulovlige aftaler under bordet og få, hvis overhovedet nogle, kompensationer for de små-skala producenter, der bliver forflyttet. Derfor kaldes det for land-, water-, og ocean grabbing der medfører, at småbønder og -fiskere bliver frarøvet adgang til de

ressourcer, de igennem flere generationer har levet af. For mennesker, som allerede lever på et minimum eksistensgrundlag, har det alvorlige konsekvenser, når deres hovedindkomstkilde bliver frarøvet dem. Og det er det, vi kæmper for i Forum for Madsuverænitet – retten til ressourcer og en retfærdig fordeling af dem.

Agroøkologi som en løsning

Som en løsning på både de sociale og miljømæssige konsekvenser af det industrielle landbrug, foreslås agroøkologi. I modsætning til det industrielle landbrug, hvor én afgrøde dyrkes på et stort område, ofte tilsat store mængder af gødning, indebærer den agroøkologiske metode, at mange forskellige afgrøder dyrkes på et mindre stykke jord. Det bygger på traditionelle landbrugsmetoder, som bliver videregivet gennem generationer. Måden, afgrøderne dyrkes på, er derfor ikke nødvendigvis den samme, da det afhænger af den kontekst, der dyrkes i. Men fælles for alle tilsættes der ikke kunstgødning. Ofte stilles spørgsmålet, hvorfor det ikke bare kaldes for økologi, men agroøkologi adskiller sig ved, at man ikke udelukkende dyrker én afgrøde. Dette beskytter jorden, da den på egen hånd kan reproducere de forskellige næringsstoffer i modsætning til det industrielle landbrug, hvor den bliver udpint. Det bliver i denne forbindelse af nogle forskere påpeget, hvordan det industrielle landbrug kan sætte fremtidens fødevareproduktion på spil, da den udpinte jord til sidst ikke vil kunne producere mere mad.

MAKMAD-aktivisterne deltog i december i COP21 i Paris

"Dermed producerer småbønder på langt mindre jord meget mere mad, på en bæredygtig måde, der ikke sætter fremtidens produktion på spil"

Når det industrielle landbrug gennem FN's fødevaresikkerhedsbegreb fremmes, er det fordi det hævdes at være en mere effektiv metode for landbrug, der vil sikre mad til alle kommende generationer. Dette sætter vi i FMS spørgsmålstegn ved, da det under civilsamfundskonferencerne i Paris blev påpeget, at det industrielle landbrug ejer op mod 70 % af al landbrugsjord, men kun producerer omkring 30 % af den mad, vi spiser. Dermed producerer småbønder på langt mindre jord meget mere mad, på en bæredygtig måde, der ikke sætter fremtidens produktion på spil.

MAK og madsuverænitet

Agroøkologi har også andre fordele. I MAK's Matagalpa-projekt bliver unge bønder oplært i metoden, og fælles

for alle påpeger de, hvordan de nu har flere penge til rådighed, da de ved at producere mange forskellige afgrøder er tæt på at være selvforsynende. De unge og deres familiers levestandard bliver derfor styrket. Derudover betyder dyrkningen af de forskellige afgrøder, at de unge ikke behøver at bruge sprøjtegifte til at beskytte afgrøderne mod sygdomme.

Gennem Globalt Fokus-projektet har vi, som medlemmer i netværket, kunne få støtte til at lave arrangementer for at sprede budskabet. Udover støtte fra CISU blev MAK's Fiesta: Solidaritet på Landet i november derfor også støttet af FMS. Her blev der blandt andet sat fokus på madsuverænitet og agroøkologi som en løsning på den store migration fra land til by i Nicaragua, og som en løsning på klimakrisen.

Globalisér kampen og globalisér håbet

Det er vigtigt, at MAK er med i Forum for Madsuverænitet, fordi vi sammen med de andre organisationer står stærkere og har bedre mulighed for at støtte bønders rettigheder. Et af de vigtigste budskaber under civilsamfundskonferencerne til COP21 var, at bønder og fiskere verden over kæmper imod de samme strukturer og har de samme udfordringer – og derfor giver det kun mening at stå sammen og skabe en bredere folkelig bevægelse i kampen om en retfærdig fordeling af verdens ressourcer.

I en mellemamerikansk kontekst er opførelsen af Nicaragua-kanalen et af de klareste eksempler på land- og water grabbing, hvor mange småbønder og –fiskere, samt oprindelige folkegrupper, fratages deres ressourcer og primære indtægtskilde. Ved at gå sammen med andre bønder og fiskere verden over, der står over for de samme udfordringer, har de en større stemme, og en større mulighed for at kæmpe imod magtfulde firmaer og lande - til at kæmpe imod magtstrukturerne, som lige nu ikke kun medfører social uretfærdighed, men også klimaforandringer.

Klimaforandringer kan stoppes

Derfor kæmper MAK og vores partnerorganisationer nu sammen med FMS og deres partnere for at gøre op med det nuværende system. For at decentralisere fødevareproduktionen så den produceres og konsumeres lokalt – for at de små producenter igen får retten over deres ressourcer. Et vigtigt budskab er derfor, at klimaforandringer kan stoppes på retfærdigvis gennem systemforandringer, hvor madsuverænitet og agroøkologi er karakteriserende for fødevareproduktionen, hvilket også vil bringe magten til folket – men det kræver, at vi står sammen.

PROJEKT MÁS FUERZA HAR STYRKET REGIONAL ORGANISERING

Af Donna Mayer og Camilla Møberg Jensen

Más Fuerza projektet i Guatemala er afsluttet. Nu er der kun tilbage at lave den endelige afrapportering og evaluering i Danmark. Projektet blev påbegyndt i august 2013, og aktiviteterne i Guatemala ophørte i slutningen af oktober 2015.

Projektet var en indsats for at styrke frivillige organisatoriske strukturer hos vores mangeårige samarbejdspartner CONIC (Coordinadora Nacional Indigena y Campesina). Projektet fokuserede på at styrke de organisatoriske strukturer på departementalt niveau i 3 forskellige departementer, at opsamle og bruge disse erfaringer i organisationens fremtidige arbejde og prioriteringer.

I de lidt mere end to år, der er gået, har

de frivillige niveauer i de tre departementer og deres ledelser - de departementale råd - fungeret og deltaget aktivt og taget ansvaret på sig. Ligeledes har der været stort fremmøde til aktiviteter for kvinder og unge. Der ses gode resultater, både når det handler om regional kapacitetsopbygning, deltagelse og handlekraft.

Regional kapacitetsopbygning

Der er en helt afgørende forskel på før og efter projekt Más Fuerza. Før projektet var de departementale råd (CDD) en del af organisationsstrukturen i CONIC, men kun af navn. Selvom de var etableret for år tilbage, fungerede de ikke. De valgte medlemmer kendte ikke deres funktion og ansvar, de afholdte sjældent møder, og der var ikke megen åbenhed for deltagelse af kvinder og unge.

I løbet af projektet har CDD-repræsentanterne deltaget i omkring 30 workshops og er blevet bedre til at påtage sig deres rolle og funktion, hvilket er at ledsage CONICs medlemmer på kommunalt og landsby niveau i at løse organisatoriske problemer, problemer af mere samfundsudviklende karakter samt spørgsmål i forbindelse med sager om jordkonflikter. Mange af de problemer, som medlemmerne kæmper med på landsby- og kommunalt niveau, er problemer, der er også er relevante i hele regionen. Derfor kan det ofte give rigtig god mening at gå sammen og kæmpe sagerne i fællesskab regionalt med en stærkere samlet stemme.

Et af formålene med projektet var netop, at CONIC i de 3 regioner arbejdede

for at påvirke de statslige strukturer på regionalt niveau, de såkaldte "Consejo Departamental de Desarrollo (CODEDE) – (Departementale Udviklingsråd). Disse råd har repræsentanter fra forskellige sektorer af civilsamfundet. I alle 3 departementer, deltog - for første gang - CDDer som repræsentanter for CONIC i valget af repræsentanter for bondesektoren. CONICs kandidat i Huehuetenango, en ung kvinde, vandt. Denne måde at arbejde og interagere med andre dele af civilsamfundet er i sine første fase, og det vil vise sig, om projektet har bidraget til, at der kan etableres en fælles dagsorden med beslægtede organisationer.

Styrket lederskab blandt kvinder og unge

Kvinder og unge har været to særligt prioriterede målgrupper. Både kvinder og unge har tidligere været stærkt underrepræsenterede i de lokale råd, og derfor har det været en central del af projektet netop at styrke deres deltagelse.

Kvinderne har igennem projektet formået at tilegne sig viden og erfaringer om organisering og deltagelse, der er ved at blive sat i praksis på departementalt såvel som kommunalt og landsby niveau. Det er afgørende for den fortsatte udvikling i landområderne, at kvinder og unge er med til at finde nye løsninger. Som Gregoria Leiva Mazariegos, der er medlem af CDD og koordinator for Union CDM Cantinil, udtrykker det:

"Det problem, som udfordrer kvinderne, er et problem både for mænd og kvinder. For at minimere problemet er det nødvendigt at begge parter er villige til at analysere og diskutere. Det bør være i fællesskab og ikke kun kvinderne, der søger løsninger. Ellers vil vi ikke opnå et retfærdigt samfund uden machismo. Det er også vigtigt at inkludere unge, så de kan kende emnet og reflektere over det, fordi der er mange unge, og deres deltagelse er nødvendig for at opnå den nødvendige udvikling for vores landsbyer."

De unge har vist deres interesse og bevidsthed om deres samfund og ønsker at være hovedpersoner i deres egen udvikling. Det afspejler den forpligtelse, de har påtaget sig, og de er meget motiverede til at give disse erfaringer videre til andre ungdomsgrupper på græsrodsniveau.
Ved projektets afslutning er der flere kvinder og unge i CDDerne. Der er 4 kvinder og 9 mænd i Huehuetenango, 6 kvinder og 7 mænd i Alta Verapaz og i San Marcos er der 8 kvinder og 5 mænd desuden er koordinatoren for CDD en kvinde.

Fremtiden...

Men CDDers deltagelse er frivilligt og derfor meget afhængig af, at de kan få dækket deres udgifter, først og fremmest til transport og dernæst til mad og overnatning. Udover de direkte udgifter bruger CDDer også tid, de ellers ville bruge på at arbejde og skaffe penge til deres familier.
Mens projektet adresserer opbygning af kapacitet, er der grundet de andre ting en risiko for at CDDer i de 3 departementer ikke vil kunne fungere, når projektet afsluttes. Dette er noget, som vi diskuterer løbende med CONIC's øverste ledelse, men vi synes, at der mangler en klar strategi for sikring af et økonomisk grundlag for fortsættelsen af CDDers nuværende aktivitetsniveau i CONIC. På den anden side har projektet i hvert fald været med til at udvikle nye lokale ledere – bl.a. kvinder og unge - som kan bruge deres viden og erfaringer i mange andre sammenhæng.
Især i løbet af 2015 har der været mange dramatiske hændelser i Guatemala i år (demonstrationer, præsidentens fald, valg). Samtidigt har CONICs position ift. disse hændelser, såvel som interne processer i selve CONIC (som bl.a. kom til udtryk i en mere centraliseret styring af organisationen blev vedtaget på CONICs national kongres, som afholdes hvert 3. år) gået i en retning, som vi slet ikke forventede. Det har nogle gange været temmelig vanskeligt for os i baggrundsgruppen til Más Fuerza at forstå flere af de positioner, som CONICs ledelse har indtaget og er bl.a. en af grundene til, at vi ikke har planer om nye projekter med CONIC her og nu.

DET BEDSTE VED AT VÆRE UNG PÅ LANDET ER...

Af Signe og Sigrid, Matagalpa-gruppen

Ind ad døren kommer de balancerende med tallerkener med store stykker kage på. Kakaoen og bananerne i kagerne har de selv dyrket. Workshoppen, hvor de lærte at bage kager til festlige lejligheder, har de selv været med til at beslutte og arrangere. Dét er et af resultaterne af Matagalpa-gruppens projekt "Ungdomsorganisering i tre landkommuner i Matagalpa, Nicaragua". Vi har i begyndelsen af august 2015 været i Nicaragua for at slutevaluere projektet. Det har varet i to år og består af tre elementer: produktion, uddannelse og organisering.

Selvforsyning

Regnen styrter ned og gennembløder os. Men det er lige meget, for vi er allerede gennemblødte af at krydse floden, hvor vandet gik os til knæene. *"Vi skal nå tilbage, inden floden stiger igen"* siger én af de unge, vi er på markvandring med. Udfordringerne er mange og forskellighederne store i de tre områder, som vores nuværende projekt dækker. Hvor det regner meget i Waslala og Rancho Grande, er regn en sjældenhed i Esquipulas. Men alle tre steder har et nyt dyrkningssystem hjulpet dem til næsten at være selvforsynende.

"Før troede vi kun, at man kunne dyrke majs, for eksempel. Men nu dyrker vi yuca, kakao, bønner og majs på samme stykke jord. Hvis jeg ikke dyrker afgrøderne selv, skal jeg købe dem, men hvis jeg selv dyrker dem, kan både jeg og min familie spise dem, og jeg kan sælge nogle af dem og købe andre ting for pengene. Det er det gode ved at bo på landet" siger en af de unge. Hemmeligheden hedder skovlandbrug med successi-on (eller agroøkologi), og det er vores partnerorganisation UNAG (Unión Nacional de Agricultores y Ganaderos), der har faciliteret viden om denne metode til de unge.

I dyrkningssystemet dyrkes flere afgrøder ad gangen på et lille stykke jord. Dette er væsentligt for projektets succes, idet det hele året giver de unge noget at leve af. Samtidig er adgangen til jord knap og ofte besværlig at komme til, fordi den ligger på stejle skråninger

i det kuperede landskab. Tidligere har mange unge været nødt til at tage til de større byer for at finde supplerende eller andet arbejde noget af året, eller hvis høsten slog fejl. Nu er der afgrøder at dyrke hele året.

Jeg føler mig motiveret

Vores projekt i Matagalpa-regionen handler om at skabe gode grunde for de unge på landet til at blive, i stedet for at drage til byerne eller nabolandene for at søge efter bedre forhold. Her ender de nemlig desværre ofte under dårlige levevilkår og langt væk fra deres familier.
En del af projektet handler derfor om at mobilisere de unge og give dem en oplevelse af, at de selv kan være med til at have indflydelse på deres liv og vilkår, dér hvor de er. Derfor afholder de selv månedlige møder og organiserer sig sammen, så de for eksempel kan stille forslag og krav på lokalplan.

"Jeg føler mig motiveret. Det er vigtigt, at vi unge fortsætter fremad og udvikler mere og støtter hinanden. Vi kan ikke stoppe her, vi er nødt til at fortsætte med at udvikle det for at komme videre" siger en af de unge. Projektet styrker dem i at udvikle samarbejdsevner og nye ideer - også på tværs af kønnene. Bestyrelsen, som består af to demokratisk valgte koordinatorer fra hver af de tre landkommuner, samles hver anden måned i Matagalpa hos vores samarbejdspartner UNAG. Her erfaringsudveksler de og planlægger kommende aktiviteter. Med en mulig udvidelse af projektet vil de gerne have mulighed for at lave radio, så deres viden og erfaringer kan komme endnu flere unge på landet til gavn.

Alternativer til landbrugsdyrkning

På håndskrevne sedler dekoreret med papirblomster kan man læse en opgø-

relse af, hvor mange bøger mini-biblioteket i Rancho Grande har, opdelt i forskellige emner. Mini-bibliotekerne er tænkt som et samlingspunkt for landkommunernes unge. Her kan de lære nyt om landbrug, lave lektier, søge på internettet eller læse en bog. Det er desuden ikke alle de unge på landet, der er interesseret i at dyrke afgrøder. De er i stedet med til at arrangere kulturelle arrangementer og workshops, som de selv har taget initiativer til at holde. De har blandt andet arbejdet med forskellige miljørelaterede emner, været på computerkursus og afholdt workshops om eksempelvis børns rettigheder samt fremstillingen af piñatas, som bruges til børnefødselsdage.

Nogle af de unge har været på bibliotekskursus, men med en mangel på eksisterende bibliotekskultur har begyndelsen været vanskelig, idet bøgerne forsvandt. De unge er dog selv kommet med forskellige løsninger, som tager højde for dén udfordring. Der mangler stadig mange bøger for at det bliver optimalt, især fagbøger og leksika er efterspurgte samt møbler for at holde orden i bogholderiet. Desværre er der stor forskel på funktionaliteten af mini-bibliotekerne i de tre landkommuner.

Det går bedst i Rancho Grande, hvor både placeringen af mini-biblioteket og internettet fungerer, mens der i Esquipulas virkelig er brug for møbler og muligvis en ny placering af mini-biblioteket – som det er nu, skal de unge gå ret langt for at komme derhen.

I Waslala er de i gang med at bygge en ny bygning, da det nuværende lokale er ved at styrte ned af en skrænt. Desuden er der desværre stadig problemer med at få internetforbindelse til Waslala

Drømmene videreudvikles

Vi nåede også at lave workshops i to nye landkommuner, Darío og San Dionisio, og i den nye projektperiode er tanken at udvide med Dario, hvor de unge havde masser af gåpåmod. Det var spændende at høre om deres drømme og ideer til, hvordan de kunne skabe bedre vilkår for et godt liv på landet. De unge i Rancho Grande har desuden på eget initiativ skabt forbindelse til en ny landkommune, som de hjælper i gang med den viden, de har.

Vi er ret stolte af dette projekt, hvis vi selv skal sige det og håber meget på en ny projektperiode.

En stor del af projektets succes skyldes vores fantastiske partnerorganisation UNAG, som ved rigtig meget om lokale forhold, har en stor viden og erfaring og har styr på tingene. De er meget lydhøre over for de unge og støtter dem, så de unge føler, at dét de selv gør, er til gavn for dem selv og for hinanden.

Ø-KVINDER FORTSÆTTER DERES RETTIGHEDSKAMP

Af REMO-gruppen

Hvad betyder sikkerhed for kvinder?

"Sikkerhed for mig betyder at have et sted, hvor jeg kan bo med mine børn. Et sted hvor der ikke er nogen, der kan genere os og hvor mine børnebørn kan sige: dette lille hus efterlod vores bedstemor os, og derfor skal vi passe på det."

På en workshop, som kvinder fra kvindenetværket REMO (Red de Mujeres de Ometepe) deltog i, blev der arbejdet med temaet: sikkerhed for kvinder. Deltagerne blev spurgt om, hvad de forstod ved sikkerhed og Yasmina svarede sådan.

Yasmina er enlig mor. Hun kom i kontakt med kvindenetværket, da hun anmeldte to voldsmænd, der havde voldtaget hendes 13-årige datter. Voldtægten betød, at Yasmina i dag er bedstemor i en alder af 30 år.

Yasminas datter er sent udviklet udover at være mindreårig. Det betyder en hårdere straf for voldtægtsmændene. Sagsforløbet var langt og svært for Yasmina og hendes to børn, fordi folk i landsbyen, hvor de bor, tog mændenes parti og udsatte dem for trusler og aggressioner. Yasmina boede med sine børn i et lille hus af grene overtrukket med plastic i patioen hos sin eksmands familie, men svigerfamilien tog også voldsmændenes parti og gjorde hende livet yderligere vanskeligt.

Det var derfor af uvurderlig betydning, at REMO-kvinderne støttede hende gennem forløbet med ressourcer, rådgivning og beskyttelse, og retssagen endte med, at en af forbryderne i januar 15 blev dømt skyldig ved domstolen i Rivas, nærmeste by på fastlandet. Den anden er flygtet.

Retfærdigheden skete fyldest, men efter dommen kunne Yasmina og hendes

KVINDENETVÆRKET

Kvinderne på øen Ometepe, der ligger i Nicaraguasøen, mødtes første gang i 2011 i anledning af Den Internationale Dag for Kvinders Sundhed 28. maj. De definerede tidligt i deres eksistens som kvindenetværket REMO de fem aktionslinjer, som de har arbejdet efter siden:

- Kamp mod vold mod kvinder
- Kvinder og miljø
- Kvinders sundhed
- Kvinder og økonomi
- Kvinders medborgerskabsdeltagelse

I kvindenetværket deltager kvinder fra 23 landsbysamfund på Ometepe. Ejendomsretten til jord, som vi har skrevet om tidligere år i MAMA, har ikke overraskende vist sig at være den sværeste rettighed at vinde for kvinderne. Således er sagen om skøder til en gruppe kvinder og mænd i kooperativet Benjamin Zeledon, af REMO, gået i hårdknude, men REMO vil fortsætte med at støtte mere enkle sager om skøder på jord til kvinder og håber at lykkes, så det kan tjene som eksempel for andre.

Nogle af kvinderne fra kvindenetværket REMO på Ometepe i færd med at dyrke majs

børn ikke vende tilbage til landsbyen på grund af trusler fra voldsmændenes familier. Hun mistede således både sit bosted og sit arbejde som hushjælp. Men kommunen tilbød hende midlertidig ophold i mødrehuset i Moyogalpa, en af hovedbyerne på øen, og kvinderne fra REMO lånte en bil og hjalp hende ved at hente hendes ting og materialerne fra hendes ydmyge bolig, der blev pillet ned.

Måneder senere, og som resultat af REMO-kvindernes gode forhandlingsevner, er det lykkedes at få et nyt hus til Yasmina og børn. Kommunen gav et jordlod til formålet og med støtte fra bl.a. en kvindelig østrigsk hotelejer på Ometepe, kunne der købes byggematerialer.

Frivillige bygningshåndværkere rejste sammen med REMO-kvinder huset til familien, hvor den så otte måneder senere, i september, er flyttet ind. Yasmina bidrog til byggeriet ved hver dag at lave mad til arbejderne i byggeriet og sammen med sine børn at flytte ud på grunden for at passe på materialer og værktøj.

REMO har tidligere vejledt og støttet i lignende sager – omend det er første gang, de har hjulpet med at bygge hus .

I sidste års MAMA fortalte vi om skolepigen fra landsbyen Pull, der blev voldtaget og gjort gravid af skoledirektøren - en sag, der endte med, at skoledirektøren indrømmede sin skyld og fik en dom på 15 års fængsel. Det skaber opmærksomhed og bevidsthed i øsamfundet om, at det ikke er i orden, at mænd misbruger deres magt over for kvinder.

Flere kvinder, mødre eller unge piger, henvender sig til REMO for at få hjælp og vejledning i voldtægtssager, REMO har fået ikke mindre end ti henvendelser i år og prøver at hjælpe i sagerne. Det er således blevet en af deres hovedaktiviteter

Iværksætteri

I 2015 har kvinderne i REMO taget en ny udfordring op og lejet jord og bygninger i landsbysamfundet Santa Cruz midt på øen. Udlejeren er den største NGO på Ometepe, Entre Volcanes, der lejer det ud på favorable vilkår.
Bygningerne bruger de dels til kontor til REMO og til et gæstehus, hvor de med hotel og restaurant kan sælge service til gæster på øen.
På jorden dyrker de økologiske grøntsager og andre afgrøder. Det er af stor betydning for kvindenetværket nu at have en adresse og et sted, hvor kvinder kan opsøge dem og modtage psykologisk behandling, rådgivning o.a., hvor de før har mødtes hos hinanden.
Samtidig har kvinderne også brug for at skabe sig alternative indtægter, fordi de efterhånden lægger så meget tid i kvindearbejdet, at det går ud over deres muligheder for at overleve økonomisk.
Det vil de nu rette op på gennem drift af gæstehus og det økologiske jordbrug, samtidig med at aktiviteterne

MAK OG REMO

Vi er fire kvinder, Donna, Randi, Bente og Else, der siden 2012 har ledsaget REMO som støttegruppe under MAK. Vi har løbende og rig dialog med kvinderne, ligesom vi har besøgt dem på øen, og sidst har Else mødtes med Yolidia og Kenya i Managua i september 15, hvor de fortalte om deres situation og aktiviteter. I 2015 har vi støttet dem med 2. udbetaling af Bjarne Kjelstrup-donationen og Merkurfonden på 1500 USD, ligesom vi har søgt og fået bevilliget penge af Græsrodsfonden, 3000 kr, til istandsættelse og anlæg i forbindelse med deres nye gæstehus og økologiske jordbrug. Vi vil fortsat søge mindre fonde og fortsætte vores samarbejde med kvinderne.

Kvinderne fra REMO bliver her interviewet af den lokale radiostation

LOVGIVNINGEN

Abort

I oktober 2015 præsenterede en gruppe kvinder i Nicaragua et lovforslag for at genindføre retten til terapeutisk abort i tilfælde af, at moderens liv er i fare, fosterskader og graviditeter ved voldtægt. Lovforslaget blev modtaget i parlamentet, men er endnu ikke videresendt til noget udvalg. Abort blev totalt forbudt i Nicaragua i 2006, hvor straffeloven blev reformeret, så der indførtes straf for terapeutisk abort uanset begrundelse. Terapeutisk abort var indtil da ikke strafbart i Nicaragua.

Lov mod vold mod kvinder

Lov 779, vedtaget i 2012, blev af den nicaraguanske kvindebevægelse opfattet som et kæmpeskridt i kampen mod vold mod kvinder. Loven omfattede alle former for vold og var resultat af kvindernes mangeårige indsats. Siden blev den først i 2013 svækket gennem en reform vedtaget i parlamentet, der bl.a. tillader forlig ved mægling i voldssager. I 2014 besluttede landets præsident, Daniel Ortega, at loven skulle udmøntes, og udmøntningen af loven strider på en række områder med lovens ord. Således er selve formålet, der i loven er: ”at bekæmpe vold mod kvinder” ændret til ”at styrke familien”. (Se videre MAMA 2015). Loven er dog stadig et vigtigt værktøj for kvindesagen.

Familieloven

Lov 870, trådte i kraft i april 2015 og omfatter alle former for familieret. Der har siden revolutionen i 80’erne været progressive lovforhold omkring familien – ligestilling af mænd og kvinder i ansvaret for børnene, adgang til skilsmisse, hvis en af parterne ønsker det, forældres pligt til underholdsbidrag til børnene, ligestilling mellem ægteskab og partnerskab mm. Det meste er fastholdt i den nye familielov, men kvindebevægelsen har alligevel mange betænkeligheder. De mener, at loven definerer familien som far, mor og børn og således ikke giver rettigheder til alternative familieformer. De anfægter, at regeringen i loven har indført et afsnit om de såkaldte familieråd (gabinetes de la Familia, la Comunidad y la Vida), der institutionaliserer denne folkelige organisering skabt af regeringen og opfattes som parapartiorganer. Loven fastslår, at disse familieråd ”inspireres af kristne værdier, socialistiske idealer og solidarisk praksis” til trods, for at den nicaraguanske stat iht. forfatningen ikke har religion.

fungerer som modeller og inspiration for andre kvinder.
I 2015 har kvinderne i REMO taget en ny udfordring op og lejet jord og bygninger i landsbysamfundet Santa Cruz midt på øen.
Udlejeren er den største NGO på Ometepe, Entre Volcanes, der lejer det ud på favorable vilkår. Bygningerne bruger de dels til kontor til REMO og til et gæstehus, hvor de med hotel og restaurant kan sælge service til gæster på øen.
På jorden dyrker de økologiske grøntsager og andre afgrøder.
Det er af stor betydning for kvindenetværket nu at have en adresse og et sted, hvor kvinder kan opsøge dem og modtage psykologisk behandling, rådgivning o.a., hvor de før har mødtes hos hinanden.
Samtidig har kvinderne også brug for at skabe sig alternative indtægter, fordi de efterhånden lægger så meget tid i kvindearbejdet, at det går ud over deres muligheder for at overleve økonomisk.
Det vil de nu rette op på gennem drift af gæstehus og det økologiske jordbrug, samtidig med at aktiviteterne

fungerer som modeller og inspiration for andre kvinder.
Iværksætteri er den betegnelse, de selv giver deres nye udfordring. Der har ligget og ligger stadig en masse arbejde i at istandsætte og indrette de noget forfaldne bygninger og infrastruktur til de nye formål, ligesom jorden kræver meget forberedelse til den økologiske dyrkning.
Samtidig har det været nødvendigt at omstrukturere arbejdet i kvindenetværket for at få de nye indtægtsgivende aktiviteter til at fungere.
Fem kvinder tager sig af gæstehuset, seks kvinder udgør en jordbrugskomite og inviterer flere kvinder med som lærlinge i jordbrugsarbejdet. I kontoret arbejder en psykolog, en jurastuderende, en sundhedsarbejder og to lærere, der giver forskellige former for behandling, rådgivning og undervisning, særlig psykologisk behandling, seksuel sundhedsvejledning og rådgivning i forhold til, hvordan de nye love om Vold mod Kvinder (Lov 779) og Familieloven kan anvendes. Alt bygger på frivilligt arbejde.

MEGET MERE SOLIDARITET

Af MAKKULT

Solidariteten var i højsæde, da Mellemamerika Komiteen lørdag d. 28. november 2015 igen havde fornøjelsen af at invitere til én-dagsfestival med efterfølgende MAKs Fiesta. Under temaet Solidaritet på landet blev der i løbet af dagens program præsenteret spændende oplæg, workshops og debatter om livet på landet i Mellemamerika. Arrangementet blev afholdt som et oplysningsevent for de to MAK grupper Jinotega og Matagalpa, og var derfor økonomisk støttet af CISU, hvorimod overskuddet fra festen gik til MAKs Kulturgruppe (MAKKULT).

Spændende oplæg

Én-dagsfestivallens program bød på oplæg ved Matagalpa-gruppen, der fortalte om deres projekt i Nicaragua, hvor de arbejder for at gøre det mere attraktivt for unge at bo på landet. Der blev også holdt oplæg om migrationsprocesser fra land til by samt konsekvenserne heraf ved PhD studerende på Geografi (Københavns Universitet) Ditte Brøgger.

Yderligere var arrangementet organiseret i samarbejde med Forum for Madsuverænitet, som MAK er blevet en del af, og arrangementet var

derfor også støttet af Globalt Forum. Repræsentant for Forum for Madsuveræ nitet og NOAH var Bente Hesselholdt, der gav et oplæg om agroøkologi og madsuveræ nitet. Den faglige del af programmet blev afsluttet med en workshop ved Jinotega gruppen om solidaritet, hvor gæsterne i den fyldte førstesal i Folkets Hus, der lagde rammer til det solidariske arrangement, blev givet spørgsmålet "hvad er solidaritet for dig?". Hertil kom der mange fine svar og et farverigt maleri, der skulle afbilde solidariteten, blev det også til.

MAKs Fiesta vol. 3

På bedste solidarisk vis fortsatte festlighederne med lækker latinamerikansk folkekøkken, og festivallen gik over i MAKs Fiesta – nu for tredje gang. Baren blev åbnet og serverede (muligvis)Københavns bedste Mojito – der kom i hvert fald mange roser. Salsaskoene blev støvet af til fantastiske Son Puntillas, og efter dem fortsatte Tobidave Intl. med at spille latino rytmer. Aftenens sidste musikalske bidrag var DJ Palenque Sound, der i den grad formåede at fortsætte niveauet på aftenens dansegulv med sine latinbeats.

"Ideen med Artefacto er derfor at forsøge at udbrede den politiske mobilisering og bevidstgørelse til de barrios, der ligger uden for centrum."

Selv dagen – eller rettere natten – blev afsluttet på god solidarisk vis med fælles MAK oprydning, mens gæsterne glade forlod Folkets Hus i silende november regn. Alt i alt, endnu en succesfyldt MAKs Fiesta, der endte med et overskud på 8.682,61 kroner Tak!

Støtter politisk-kulturelt initiativ i Guatemala

MAKKULT er meget glade for at have fået lov at formidle overskuddet fra MAKs Fiesta videre til et sejt ny-opstartet projekt med base i Guatemala City: "Artefacto". Ideen til "Artefacto" er opstået ud fra en vision om at lave et mere direkte politisk initiativ, som stadigvæk tager udgangspunkt i de samme kreative metoder, som vi kender fra Caja Ludica og la Red Guatemalteca de Arte Comunitario, som MAKKULT har samarbejdet med i flere CISU finansierede projekter tidligere. Det specielle ved Artefacto er, at de i højere grad end Caja Ludica forsøger at skabe en platform for politisk dialog og fokus på en mere systemkritisk tilgang til civilsamfundsorganisering i kølvandet på de folkelige protester og politiske forandringer i sommeren.

"Vi tænker derfor, at vi med en donation ikke så meget støtter to venner, men i højere grad et nyt kollektivt initiativ, der er i sin spæde opstart og forhåbentlig vil vokse sig stort"

Samy Ochoa, som var projektkoordinator på det tidligere MAKKULT projekt med Caja Ludica, har taget initiativet til Artefacto. Han fortæller, at inspirationen til at oprette Artefacto opstod som følge af, at han under de folkelig protester oplevede, at al mobilisering centrerede sig i zona 1, hvor de der allerede var aktive deltog. Derudover kom de stærkest organiserede oprindelige folk og bondeorganisationer marcherende fra landet til hovedstaden for at deltage i protesterne i zona 1. Men i de omkringliggende marginale barrios i Guatemala City har der til gengæld ikke været nogen mobilisering eller særlig deltagelse i protesterne.

Ideen med Artefacto er derfor at forsøge at udbrede den politiske mobilisering og bevidstgørelse til de barrios, der ligger uden for centrum. Det forestiller de sig at gøre ved at starte nogle årlige festivaler i disse områder med udgangspunkt i de samme kultur arrangementer, som vi kender fra Caja Ludica, men med fokus på at bruge de bevidstgørende aktiviteter til at skabe en platform, hvorfra man lokalt i los barrios kan diskutere politik og ønsker om forandring. Ligeledes er det et mål at bringe flere forskellige politiske aktører i dialog med hinanden og skabe netværk gennem disse festivaler.Der er altså i høj grad tale om nogle af de samme arbejdsmåder som Caja Ludica benytter sig af, men med en mere politisk vision.

MAKKULT, Caja Ludica og Artefacto

I Makkult har vi diskuteret, hvorvidt vi kunne forsvare at støtte et projekt oprettet af Samuel og Haroldo, der begge kommer fra Caja Ludica, og er vores venner, både i forhold til Caja Ludica og resten af grupperne i Mellemamerika, der har deltaget i vores tidligere projekter. Vi blev dog enige om at gøre det, fordi initiativet knytter sig direkte til sommerens protester, som vi længe gerne har villet finde en måde at støtte – det blev så en mulighed med overskuddet fra MAKs Fiesta.

Desuden er der tale om, at Haroldo

og Samy med det nye kollektiv Artefacto forsøger at bygge et større netværk (kaldet TRUEKE) bestående af bl.a. kunstnergrupper, breakdancere, et uafhængigt pladeselskab og så Artefacto, der skal organiseres omkring afholdelsen af de årlige kunstnerisk/politiske festivaler, hvor kollektivet Artefacto er ansvarlige for 'gestion y produccion'.
Vi tænker derfor, at vi med en donation ikke så meget støtter to venner, men i højere grad et nyt kollektivt initiativ, der er i sin spæde opstart og forhåbentlig vil vokse sig stort (vi har selv set positive resultater ved at arbejde i netværk i Mellemamerika, eksempelvis RGAC, et netværk bestående af 22 ungdomsgrupper spredt over hele Guatemala).
Vi har bedt Samy om at sende en lille reportage fra deres første aktiviteter, som vi til den tid vil dele med resten af MAK. Tak for en god fest og tak for at ville tildele støtten til kunst og kultur for politisk forandring i Guatemala.

Efter endt produktion af artiklen her fik vi en melding fra Artefacto, der fortalte, at de har valgt at benytte donationspengene på den juridiske godkendelse som organisation.

¡GLOBALISAMOS LA LUCHA!

Af Linn Meilvang, Sofie Mortensen og Signe Korntved

I december var hele verdens øjne rettet mod Paris i forbindelse med COP21, og tre MAKtivister var med. Her er det, som du ikke hørte i medierne.

Det røde hav

Vi kigger os omkring på havet af rødt, som strækker sig fra Triumfbuen og hele vejen i den anden retning. Vi står på tæer for at forsøge at se, hvor det ender. Det kan vi ikke. Så vi kigger på hinanden igen, smiler og rækker en knytnæve i vejret og råber med, da gruppen ved siden af os begynder at råbe deres slagord igen.

Det er kulminationen på ni intense dage, hvor vi har lært mere om madsuverænitet, klimaforandringer og vigtigheden af global solidaritet, end vi havde troet var muligt. Det er en fed afslutning. Der er god energi og glæde. Ikke over, hvad diverse statsledere og forhandlere er i gang med at blive enige om mange kilometer fra, hvor vi står, men over at vi står her sammen. Civilsamfundsorganisationer fra hele verden, som arbejder med vidt forskellige ting, står her samlet omkring én ting: at stoppe klimaforandringer. Hvis de skal stoppes, skal vi gøre noget nu, og vi skal gøre det sammen. Der er også en lettet stemning.

Demonstrationen, som har været planlagt i månedsvis, forbydes af de parisiske myndigheder på grund af terrorangrebet en måned forinden.

Den ender dog med at blive godkendt, og politiet er der for at passe på os og ikke for at anholde os. Demonstrationsgruppen har lagt pres på myndighederne, og det har virket, for vi har fået vores vilje. Det giver os håb for fremtidens kamp mod klimaforandringerne, for vi ved alle sammen godt, at kampen ikke stopper med Paris. Til gengæld er en global solidaritetsfølelse startet her, og der er lagt op til, at arbejdet fortsætter.

Madsuverænitet på tallerkenen

Vi starter Paris med at deltage i Peoples Climate Summit arrangeret af Coalition Climat, som består af over 130 forskellige organisationer fra hele verden. Vi tager afsted med Forum for Madsuverænitet (FMS), hvor vi er MAK´s repræsentanter, så vores overordnede fokus er at lære mere om madsuverænitet, og alt hvad der er forbundet hermed. Vi er der også for at styrke både MAK´s og FMS' internationale netværk og for at blive en del af folkets kamp mod klimaforandringerne.

Vi deltager i vidt forskellige workshops og oplæg, der handler om alt fra

systemforandring, agroøkologi, energidemokrati og madsuveræ nitet, og det kan lyde som om, at det ikke har særligt meget med hinanden at gøre. Men det har det. Det er, hver især, mulige løsninger på klimaproblematikker og vigtige skridt på vejen mod et mere bæredygtigt samfund. Både lokalt og globalt.Samtidig med Peoples Climate Summit er den udendørs festival Alternatiba, hvis mål er at formidle løsninger på forskellige områder af klimaforandringer. Det kan være alt fra transport, mad, medier, energi og mange andre ting, og som talspersonen fra Alternatiba siger:

"hver enkelt af de her ting gør en forskel på sin egen lille måde, men hvis man samler alle de alternative løsninger, har man faktisk et konkret bud på en systemforandring"

De første par dage er vi overvældet over de mange aktiviteter, og vi løber nærmest mellem den ene og den anden workshop og ned til Alternatiba-festivalen, for vi vil have det hele med. Vi er høje på den energi, det giver os, og de fede og inspirerende mennesker vi møder.

Efter nogle dage begynder flere af de andre danske organisationer at ankomme for at deltage i Climate Action Zone, som også er arrangeret af Coalition Climat, som varer resten af tiden, vi er der.

Vi møder folk fra Afrika Kontakt, NOAH, SUF, MS og mindre organisationer, som er dernede med hver deres fokus. Vi er kun tre afsted, så det er nemt for os at mingle med de andre større grupper, og vi forsøger at få det hele med. Vi hænger ud med Afrika Kontakt om eftermiddagen imellem workshops, drikker øl med NOAH om aftenen og snakker om, hvordan vi skal fortsætte arbejdet, når vi kommer hjem.

Klimaforelskelser

Vi møder også mange internationale organisationer og lærer efterhånden

organisationernes nøglepersoner at kende. Fordi vi har fokus på madsuverænitet, tager vi til mange oplæg af Via Campesina, som er dem, der oprindeligt har udbredt begrebet madsuverænitet.
Vi ender med at blive meget fascinerede af dem, ja nogle vil måske kalde det forelskede. De er nogle af dem, der har inviteret flest mennesker fra Syd, og de har fokus på at formidle øjenvidnefortællinger. Vi hører historier fra bønder fra Peru, Colombia, Mozambique, Frankrig, Congo, Sydkorea og mange andre steder og bliver foruroliget over, hvor meget deres klimakampe ligner hinanden.
Samtidig bliver vi overrasket over deres indsigt i, at dette er en global kamp, og vi bliver rørte, når de beder os om at stå sammen med dem og hjælpe dem med at kæmpe deres kamp.
En af dagene tager vi ud til de officielle forhandlinger, hvor der også er et civilsamfundsområde. Det ligner mest af alt en stor kunst- eller modemesse, og vi føler os ikke helt tilpas ved al teknologien.
Til gengæld starter tingene til tiden, og det er interessant at høre fra nogle af de civilsamfundsorganisationer, som rent faktisk får lov til også at komme med ind til forhandlingerne. Vi føler os dog først rigtigt godt tilpas, da vi har været til et oplæg med Via Campesina, og de slutter af med at råbe deres slagord "Globalisamos la lucha".

Dagen derpå

Det har været en stor oplevelse for os at få indsigt i folkets globale klimakamp, og vores hoveder svømmer over med informationer og nye ideer.
Vi er absolut udmattede, da vi smutter fra demonstrationen for at drikke et sidste glas øl med vores nye klimavenner fra Afrika Kontakt. Da vi kommer på nettet kan vi se, at der rent faktisk er blevet indgået en klimaaftale, mens vi har råbt slagord om systemskifte, antikapitalisme og klimaretfærdighed. Ingen af aktivisterne er glade for en aftale, som hverken indeholder ordene landbrug eller fossile brændstoffer. Interessant nok har de danske medier brugt billederne fra civilsamfundsdemonstrationen til at illustrere, at klimaaktivisterne i Paris er glade. Vi har ventet hele ugen på, at de danske medier skulle få øjnene op for, hvad der skete i civilsamfundet i Paris, eller i Paris i det hele taget, men da de så gør det, misforstår de fuldstændig situationen. En nål, der tager luften ud af vores aktivistboble med et brag.
Vi ved derfor, at kampen mod klimaforandringerne først starter nu, og at det er vigtigere end nogensinde, at civilsamfundene verden over holder sammen.

ÅRET DER GIK I MELLEMAMERIKA KOMITEEN

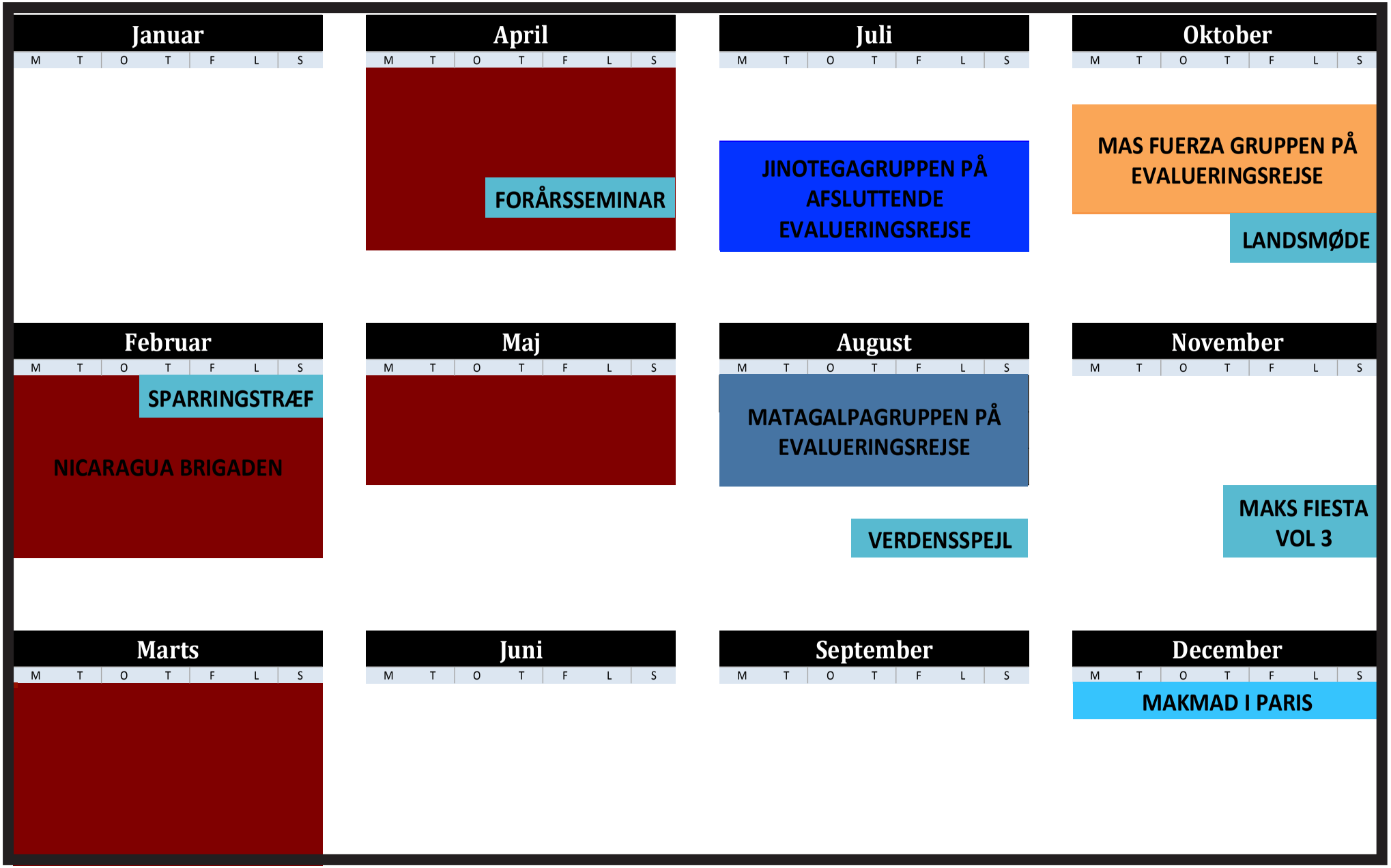

MAMA udgives af Mellemamerika Komiteen (MAK)
Redaktører: Mette Melchjorsen og Freja Dahl
Korrekturlæsere: Mette Melchjorsen, Frederik Baun Christensen og Freja Dahl
Layout: Mette Melchjorsen og Freja Dahl

Mellemamerika Komiteens vision

Mellemamerika Komiteen er en solidaritetsorganisation, der arbejder for en miljømæssigt bæredygtig og social retfærdig udvikling i Mellemamerika fri fra udemokratiske magthavere og udefrakommende magters forsøg på at påtvinge Mellemamerika en bestemt politisk, økonomisk og social udvikling

Kontakt Mellemamerika Komiteen

www.mellemamerika.dk
www.facebook.com/Mellemamerikakomiteen
www.instagram.com/Mellemamerika_komiteen

Aarhus
Klosterport 4C, 3. sal
8000 Aarhus C
aarhus@mellemamerika.dk

København
Griffenfeldtsgade 41, 1.sal
2200 København N
kbh@mellemamerika.dk